

I

Maandag, 18 februari

Het was donker in de kamer. Hij zat in de stoel, met zijn armen om zijn opgetrokken benen. Het gebeurde weer. Charley zou niet in de geheime schuilplaats blijven. Charley wilde met alle geweld over Erin nadenken. *Nog maar twee*, fluisterde Charley. *Dan is het afgelopen.*

Hij wist dat protesteren geen zin had. Toch werd het steeds riskanter. Charley begon roekeloos te worden. Charley wilde de aandacht trekken. *Ga weg, Charley, laat me met rust*, smeekte hij. Charleys honende lach galmde door de kamer. Als Nan hem nou maar aardig had gevonden, dacht hij. Als ze hem vijftien jaar geleden maar had uitgenodigd voor haar verjaardag... Hij had zoveel van haar gehouden! Hij was haar gevolgd naar Darien, met het cadeautje dat hij in een supermarkt voor haar had gekocht: een paar dansschoenen. De kartonnen schoenendoos was eenvoudig en goedkoop geweest, en hij had zich zoveel moeite getroost om hem te versieren door op het deksel een schets van de schoenen te maken.

Haar verjaardag, twaalf maart, viel in de voorjaarsvakantie. Hij was naar Darien gereden om haar met het geschenk te verrassen. Bij zijn aankomst brandde overal in haar huis de verlichting en werden auto's door bedienden weggezet. Hij was er langzaam langsgereden, geschokt en verbijsterd toen hij studenten van de universiteit van Brown herkende.

Nog steeds schaamde hij zich bij de herinnering dat hij als een klein kind had gehuild toen hij omkeerde en naar huis terugreed. Later had de gedachte aan het verjaarscadeau hem op andere gedachten gebracht. Nan had hem verteld dat ze iedere morgen om zeven uur, weer of geen weer, ging joggen in de bossen bij haar huis. De volgende morgen was hij daar aanwezig om haar op te wachten.

Tot op de dag van vandaag herinnerde hij zich levendig haar *verbazing* toen ze hem zag. *Verbazing*, geen blijdschap. Ze was blijven staan – hijgend, haar zijdezachte blonde haren verscholen onder een gebreide muts, een schooltrui over haar joggingpak en haar voeten gestoken in Nikes.

Hij had haar gefeliciteerd met haar verjaardag, toegekeken terwijl ze de doos opende en geluisterd naar haar huichelachtige dankwoord. Hij had zijn armen om haar heen geslagen. ‘Nan, ik hou zoveel van je. Laat me zien hoe mooi je voeten eruitzien in die schoenen. Ik zal ze voor je vastmaken. We kunnen hier samen dansen.’

‘Rot op!’ Ze duwde hem weg, smeede de doos naar hem toe en wilde hem joggend passeren.

Het was Charley die haar was nagerend, haar had vastgegrepen en haar op de grond had gegooid. Charleys handen knepen haar keel dicht tot haar armen niet langer zwaaiden. Charley schoof de dansschoenen aan haar voeten en danste met Nan, terwijl haar hoofd slap tegen zijn schouder hing. Charley legde haar op de grond, met een van de dansschoenen aan haar rechtervoet, terwijl hij de Nike weer aan haar linkervoet schoof. Sindsdien was er een lange tijd verstreken. Charley was een vage herinnering geworden, een schimmige figuur die zich ergens in de spelonken van zijn geest verschool... tot twee jaar geleden. Toen was Charley begonnen hem aan Nan te herinneren, aan haar smalle, gewelfde voeten, haar slanke enkels, haar schoonheid en gratie wanneer ze met hem danste... *Iene-miene-munne-meen, ik pak de danser bij zijn teen*. Tien varkensteentjes... Dat spelletje speelde zijn moeder altijd met hem toen hij klein was. *Dit varkentje ging naar de markt, dit varkentje bleef thuis...*

‘Doe het tien keer,’ smeekte hij altijd wanneer ze ophield. ‘Eén voor elk varkensteentje.’

Zijn moeder had zoveel van hem gehouden! En toen was ze veranderd. Nog steeds hoorde hij haar stem: ‘*Wat doen die tijdschriften in je kamer? Waarom heb je die dansschoenen uit mijn kast gepakt? Na alles wat we voor je hebben gedaan! Wat stel je ons te-leur!*’

Toen Charley twee jaar geleden weer opdook, beval hij hem om contactadvertenties te plaatsen. Heel veel advertenties. Charley dicteerde de tekst voor de speciale advertentie.

Nu lagen er zeven jonge vrouwen begraven op het terrein, ieder van hen met een dansschoen aan de rechtervoet en aan de linkervoet haar eigen schoen of laars of sportschoen... Hij had Charley gesmeekt hem er een tijdje mee te laten ophouden. Hij wilde het niet meer. Hij had Charley gezegd dat de grond nog bevroren was en hij ze niet kon begraven, dat het riskant was hun lijken in de vriezer te bewaren... Maar Charley had geschreeuwd: 'Ik wil dat die laatste twee ook worden gevonden. Ik wil dat ze precies zo worden aangetroffen als ik dat met Nan liet gebeuren!'

Charley had deze laatste twee op dezelfde manier uitgezocht als de anderen na Nan. Ze heetten Erin Kelley en Darcy Scott. Beiden hadden gereageerd op verschillende contactadvertenties die hij had geplaatst. En wat belangrijker was: ze hadden beiden gereageerd op zijn *speciale* advertentie.

Van alle reacties die hij had ontvangen, waren hun brieven en foto's Charley opgevallen. De brieven waren amusant, de cadans van de taal aantrekkelijk, bijna als Nans stem, met die zelfspottende geestigheid, die droge, intelligente humor. En dan die foto's... beide waren op verschillende manieren uitnodigend.

Erin Kelley had een kiekje van zichzelf gestuurd waarop ze op het puntje van een bureau zat. Ze leunde een beetje naar voren, alsof ze aan het praten was, terwijl haar ogen glansden en haar lange slanke lichaam zich gereed leek te houden om ten dans te worden gevraagd.

De foto van Darcy Scott toonde haar bij het raam, staande naast een stoel met kussens en met haar hand tegen het gordijn. Ze stond gedeeltelijk naar de camera gewend, kennelijk verrast door het nemen van de foto. Over haar arm hingen lappen stof en op haar gezicht lag een geconcentreerde, maar geamuseerde uitdrukking. Ze had hoge jukbeenderen, een tenger figuur en lange benen die werden geaccentueerd door slanke enkels. Haar smalle voeten staken in Gucci-slippers.

Wat zouden ze er in dansschoenen een stuk mooier uitzien! zei hij tegen zichzelf.

Hij stond op en rekte zich uit. De donkere schaduwen in de kamer stoorden hem niet langer. Charleys aanwezigheid was compleet en welkom. De sarrende stem die hem smeekte zich te verzetten, was verdwenen.

Terwijl Charley zich gewillig terugtrok in de donkere spelonk waaruit hij tevoorschijn was gekomen, herlas hij Erins brief en streek met zijn vingertoppen over haar foto.

Hij lachte hardop toen hij dacht aan de bedrieglijke advertentie die Erin tot hem had gebracht. Het begon met: *'Houdt van muziek, houdt van dansen.'*

2

Dinsdag, 19 februari

Koud, vies, guur, afschuwelijk verkeer... het deed er niet toe. Het was goed om weer in New York te zijn.

Darcy schudde tevreden haar jas uit, woelde met haar vingers door haar haren en bekeek de keurig uitgezochte post op haar bureau. Bev Rothhouse – broodmager, gevoelig, intelligent, avondstudente aan Parsons School voor Ontwerpers en tevens haar gewaardeerde secretaresse – benoemde de stapeltjes in volgorde van belangrijkheid.

'Rekeningen,' zei ze, wijzend naar het uiterst rechtse. 'Daarnaast betalingen. Dat zijn er heel wat.'

'Grote bedragen, hoop ik.'

'Behoorlijk,' bevestigde Bev. 'Mededelingen daar. Je hebt aanvragen ontvangen om nog twee huurflats in te richten. Alle-machtig, je wist wel wat je deed toen je een tweedehandsbedrijf begon.'

Darcy lachte. 'Stiefbeen en Zoon. Dat ben ik.' DARCY'S HOEKJE, BETAALBARE BINNENHUISARCHITECTUUR – zo luidde de postertekst op de deur van haar kantoor, dat was gevestigd in het Flatiron-gebouw aan 23rd Street.

‘Hoe was het in Californië?’ vroeg Bev.

Geamuseerd beluisterde Darcy de klank van ontzag in de stem van de jonge vrouw. Wat Bev werkelijk bedoelde, was: ‘Hoe gaat het met je moeder en vader? Hoe is het om bij hen te zijn? Zijn ze echt net zo adembenemend als in hun films?’

Het antwoord, dacht Darcy, is ja. Ja, ze zijn adembenemend. Ja, ze zijn fantastisch. Ja, ik hou van ze en ik ben trots op ze. Alleen... ik heb me nooit op mijn gemak gevoeld in hun wereldje.

‘Wanneer vertrekken ze naar Australië?’ Bev probeerde achteloos te klinken.

‘Ze zijn al vertrokken. Ik heb ze uitgezwaaid en vervolgens de nachtvlucht naar New York genomen.’

Darcy had een thuisbezoek gecombineerd met een zakenreis naar Lake Tahoe, waar ze was ingehuurd voor de inrichting van een model-skiwoning voor kopers met een bescheiden beurs. Haar ouders gingen met hun toneelstuk op een internationale tournee. Ze zou hen minstens zes maanden niet zien. Ze opende de kan met koffie, die ze bij een naburige eetbar had gehaald, en ging aan haar bureau zitten.

‘Je ziet er geweldig uit,’ merkte Bev op. ‘Een beeldige outfit.’ De roodwollen jurk met de rechte halslijn en de bijpassende jas waren het resultaat van het rondje winkelen op Rodeo Drive, waarop haar moeder had aangedrongen. ‘Voor zo’n knappe vrouw als jij besteed je altijd veel te weinig aandacht aan je kleren, liefje,’ had haar moeder gemopperd. ‘Je zou die prachtige ongrijpbare schoonheid juist moeten benadrukken.’ Haar vader zei herhaaldelijk dat Darcy wel model had kunnen staan voor het portret van de voorzaat van moederszijde naar wie ze was vernoemd. De oorspronkelijke Darcy was na de Amerikaanse Revolutie uit Ierland weggegaan om zich bij haar Franse verloofde, een officier in het leger van Lafayette, te voegen. Ze hadden dezelfde ver uiteenstaande ogen, die eerder groen dan bruin waren, hetzelfde zachte bruine haar met goudblonde strepen en dezelfde rechte neus.

‘We zijn sindsdien wel iets langer geworden,’ bracht Darcy

dan altijd graag onder de aandacht. 'Ik ben een meter vijfenzeventig. Darcy de Eerste was een garnaal. Dat scheelt als je er ongrijpbaar wilt uitzien.' Ze was nooit de opmerking van een regisseur vergeten, die ze als zesjarige had opgevangen: 'Hoe hebben twee zulke mooie mensen ooit zo'n onooglijk kind kunnen produceren?'

Nog herinnerde ze zich dat ze roerloos was blijven staan om de schok te verwerken. Toen haar moeder haar enkele minuten later wilde voorstellen aan iemand op de set met de woorden: 'En dit is mijn kleine meid, Darcy,' had ze geschreeuwd: 'Nee!' en was weggerend. Later verontschuldigde ze zich voor haar onbeleefdheid.

Nadat ze vanmorgen op Kennedy Airport uit het vliegtuig was gestapt, had ze haar bagage naar haar appartement gebracht en was vervolgens regelrecht naar kantoor gegaan, zonder de tijd te nemen zich om te kleden in een trui en een spijkerbroek, de kleding die ze op werkdagen meestal droeg.

Bev wachtte tot ze aan haar koffie was begonnen en pakte toen de binnengekomen berichten op. 'Zal ik deze mensen voor je gaan bellen?'

'Ik maak eerst even een babbeltje met Erin.'

Erin antwoordde bij het eerste belletje. Haar enigszins afwezige begroeting vertelde Darcy dat ze al aan haar werktafel zat. Tijdens hun studietijd aan de universiteit Mount Holyoke hadden ze dezelfde kamer gedeeld. Daarna had Erin een opleiding voor sieradenontwerpster gevolgd. Onlangs had ze de prestigieuze N.W. Ayer-prijs voor jonge ontwerpers gewonnen.

Ook Darcy had haar professionele stek gevonden. Nadat ze zich in vier jaar tijd had opgewerkt binnen een reclamebureau, had ze haar carrière als account executive ingeruild voor een loopbaan in betaalbare binnenhuisarchitectuur. Beide vrouwen waren inmiddels achtentwintig jaar en hun band was nog even hecht als tijdens hun studie jaren.

In gedachten zag Darcy hoe Erin aan haar werktafel zat – gekleed in een spijkerbroek en een slobbertrui, haar rode haren naar achteren samengebonden met een clip of in een paarden-

staart, opgaand in haar werk en zonder zich ook maar door iets te laten afleiden.

Het afwezige 'hallo' werd gevolgd door een vreugdekreet toen Erin Darcy's stem hoorde.

'Je bent druk bezig,' zei Darcy. 'Ik zal je niet lang ophouden. Ik wilde je alleen even laten weten dat ik terug ben. En ik was natuurlijk ook benieuwd hoe het met Billy is.'

Billy was Erins vader. Hij was invalide en verbleef sinds drie jaar in een verpleeghuis in Massachusetts.

'Nagenoeg hetzelfde,' vertelde Erin haar.

'Hoe gaat het met het halssnoer? Toen ik je vrijdag belde, klonk je zorgelijk.'

Kort nadat Darcy de vorige maand was vertrokken, had Erin van het juweliershuis Bertolini opdracht gekregen om een halssnoer te ontwerpen waarin de familiejuwelen van de betrokken cliënt verwerkt moesten worden. Bertolini stond op één lijn met Cartier en Tiffany.

'Dat kwam doordat ik toen nog bang was dat het ontwerp afgekeurd zou worden. Het was vrij gecompliceerd. Maar alles is in orde. Ik lever het morgenochtend af. Het is sensationeel, al zeg ik het zelf. Hoe was het in Bel-Air?'

'Een sprookje.' Ze schoten beiden in de lach, waarna Darcy zei: 'Hoe staat het met het contact-project?'

Nona Roberts, producer bij Hudson Televisie, was via hun fitnessclub bevriend geraakt met Darcy en Erin. Nona was bezig met de samenstelling van een documentaire over contactadvertenties: over het soort mensen dat dergelijke advertenties plaatste en beantwoordde, en over hun ervaringen, zowel positieve als negatieve. Nona had Darcy en Erin gevraagd haar te helpen bij de research door op een aantal van die advertenties te reageren. 'Jullie hoeven niemand vaker dan één keer te ontmoeten,' had ze met klem betoogd. 'De helft van de vrijgezellen bij onze omroep doet mee en ze lachen heel wat af. En wie weet, misschien ontmoeten jullie wel een of andere fantastische man. Denk er in ieder geval eens over na.'

Erin, die van nature de meeste lef had, was ongewoon aarzelend geweest.

Darcy had haar ervan overtuigd dat het best leuk kon zijn. ‘We plaatsen zelf geen advertenties,’ betoogde ze. ‘We reageren alleen op enkele die interessant klinken. Wat kan er misgaan?’ Ze waren zes weken geleden begonnen. Darcy had maar één afspraakje kunnen maken voordat ze naar Lake Tahoe en Bel-Air vertrok. Die man had geschreven dat hij ruim één meter tachtig lang was. Later zei ze tegen Erin dat hij op een ladder moest hebben gestaan toen hij zijn lengte opnam. Daarnaast had hij beweerd dat hij reclameman was, maar toen Darcy een paar namen van reclamebureaus en hun klanten had opgenoemd, stond hij volledig met zijn mond vol tanden. Een leugenaar en een mafkees, liet ze Erin en Nona weten.

Met een verwachtingsvolle glimlach vroeg Darcy nu aan Erin haar op de hoogte te brengen van haar laatste ontmoetingen.

‘Ik bewaar alles voor morgenavond,’ zei Erin. ‘Dan is Nona er ook bij. Ik noteer ieder detail in het zakboekje dat jij me voor Kerstmis gaf. Je mag alvast weten dat ik na ons laatste gesprek nog twee keer uit ben geweest. Dat brengt het totaal op acht afspraakjes in de laatste drie weken. Het ging in de meeste gevallen om geflipte figuren, zonder ook maar enige positieve maatschappelijke waarde. Een van hen bleek ik al eerder te hebben ontmoet. Een van de nieuwelingen was echt aantrekkelijk, maar hij heeft natuurlijk niet teruggebeld. Vanavond heb ik weer een afspraak. Hij klinkt goed, maar laten we dat eerst maar afwachten.’

Darcy grinnikte. ‘Ik heb kennelijk niet veel gemist. Hoeveel advertenties heb je voor mij beantwoord?’

‘Een stuk of twaalf. Het leek me wel grappig om zowel jouw als mijn brief naar een paar van dezelfde adverteerders te sturen. Dan kunnen we pas echt onze ervaringen vergelijken als die kerels bellen.’

‘Geweldig! Waar heb je met het slachtoffer van vanavond afgesproken?’

‘In een kroeg bij Washington Square.’

‘Wat doet hij voor de kost?’

‘Bedrijfsjurist. Hij komt uit Philadelphia en heeft zich onlangs hier gevestigd. Je komt morgenavond toch, hè?’

‘Natuurlijk.’ Ze zouden met Nona gaan dineren.

Erins toon veranderde. ‘Ik ben blij dat je weer in de stad bent, Darce. Ik heb je gemist.’

‘Ik jou ook,’ zei Darcy warm. ‘Nou, tot morgen dan.’ Ze wilde afscheid nemen, maar vroeg toen in een opwelling: ‘Hoe heet die grote onbekende van vanavond?’

‘Charles North.’

‘Klinkt chic, verheven. Veel plezier, Erin-lief.’ Darcy verbrak de verbinding.

Bev stond geduldig te wachten met de binnengekomen berichten. ‘Werkelijk, jullie zijn net een paar schoolmeisjes als jullie aan het kletsen zijn.’ Haar stem klonk nu openlijk jaloers. ‘Jullie band is hechter dan die tussen zusters. Véeel hechter, zou ik zeggen als ik aan mijn zuster denk.’

‘Je hebt volkomen gelijk,’ zei Darcy bedaard.

In de Sheridan-galerie aan 78th Street, precies ten oosten van Madison Avenue, was een veiling aan de gang. De inhoud van het reusachtige landhuis van Mason Gates, de overleden oliebaron, had een enorm aantal handelaars en verzamelaars getrokken.

Chris Sheridan observeerde het tafereel van achter uit de zaal, met genoeg bedenkend dat het een prestatie was geweest om vóór Sotheby’s en Christie’s het privilege te bemachtigen om deze collectie te veilen. Absoluut magnifieke meubelstukken uit de Queen Anne-periode, schilderijen die zich eerder onderscheidden door hun techniek dan door hun zeldzaamheid, en Revere-zilver dat – zo wist hij – een koortsachtig bieden zou veroorzaken.

Op drieëndertigjarige leeftijd zag Chris Sheridan er nog altijd meer uit als de lijnverdediger die hij op de universiteit was geweest dan als een vooraanstaande autoriteit op het gebied van antiek huisraad. Zijn één meter negentig lange gestalte werd geaccentueerd door zijn rechte houding. Zijn brede schouders liepen taps toe naar een slanke taille. Zijn rossige haar omlijstte een krachtig gezicht. Zijn blauwe ogen waren ontwapenend en

vriendelijk, hoewel zijn concurrenten hadden gemerkt dat er in diezelfde ogen opeens een felle, strenge gloed kon verschijnen.

Chris vouwde zijn armen over elkaar, terwijl hij toekeek hoe de laatsten een bod deden op een Domenico Cucci-kabinet uit 1683, met panelen van *pietra dura* en centrale reliëfs met inlegwerk van edelstenen. Hoewel het kleiner en minder gedetailleerd was dan het exemplaar dat Cucci voor Lodewijk de Veertiende had gemaakt, was het toch een magnifiek en gaaf stuk en hij wist dat het Metropolitan Opera House het dolgraag wilde hebben.

Het werd rustig in de zaal, terwijl het bieden tussen de twee partijen – het operahuis en de vertegenwoordiger van een Japanse bank – met hoge inzetten voortging. Een ruk aan zijn arm deed Chris met een afwezige frons omkijken. Het was Sarah Johnson, zijn hoofdassistente, een kunstexpert die hij had weggelokt van een particulier museum in Boston. Haar gezicht vertoonde een bezorgde uitdrukking.

‘Chris, ik ben bang dat er een probleem is,’ zei ze. ‘Je moeder is aan de telefoon. Ze zegt dat ze je onmiddellijk moet spreken. Ze klinkt nogal overstuur.’

‘Het probleem is dat verwenste programma!’ Chris liep met grote passen naar de deur, schoof hem open en stormde, de lift negerend, de trap op.

Een maand geleden had de populaire televisieserie *Waargebeurde misdrijven* een fragment getoond van de onopgeloste moord op Chris’ tweelingzuster, Nan. Op negentienjarige leeftijd was Nan gewurgd terwijl ze aan het joggen was in de buurt van haar huis in Darien, Connecticut. Ondanks zijn heftige protesten had Chris niet kunnen voorkomen dat de cameraploegen uitgebreide opnamen maakten van het huis en de tuin, en evenmin dat er een reconstructie van Nans dood plaatsvond in de naburige bossen, waar haar lichaam was gevonden.

Hij had zijn moeder gesmeekt niet naar het programma te kijken, maar ze had het per se samen met hem willen zien. De producers waren erin geslaagd een jonge actrice te vinden die verbluffend veel op Nan leek. De gedramatiseerde documentai-

re toonde haar terwijl ze aan het joggen was en vervolgens de gedaante die haar in de beschutting van de bomen gadesloeg, de confrontatie, de ontsnappingspoging, de moordenaar die haar aanviel, haar wurgde, de Nike van haar rechtervoet trok en verving door de hooggehakte schoen.

Het commentaar werd verzorgd door een omroeper wiens sonore stem onnodig geschokt klonk. ‘Was het een onbekende die de mooie, intelligente Nan Sheridan aansprak? Zij en haar tweelingbroer vierden de avond tevoren hun verjaardag in het ouderlijk huis. Werd iemand die Nan kende, iemand die wellicht had getoost op haar verjaardag, haar moordenaar? Vijftien jaar lang heeft zich niemand gemeld met ook maar enige informatie die dit gruwelijke misdrijf zou kunnen oplossen. Was Nan Sheridan het willekeurige slachtoffer van een gestoord onmens of was haar dood een persoonlijke wraakneming?’

Er volgde een montage van slotopnamen. Het huis en de omliggende grond vanuit een andere hoek. Het telefoonnummer dat gebeld kon worden ‘als u enige informatie kunt verschaffen’. De laatste close-up van Nans lichaam zoals het was aangetroffen – netjes uitgestrekt op de grond, haar handen op haar buik gevouwen, haar linkervoet nog in de Nike gestoken, haar rechtervoet in de met lovertjes bestikte dansschoen.

De slottekst: ‘Waar is de andere helft van dit paar sportschoenen? En van deze elegante avondschoenen? Zijn ze nog in het bezit van de moordenaar?’

Greta Sheridan had het programma met droge ogen bekeken en na afloop gezegd: ‘Chris, ik heb er zoveel over nagedacht. Daarom wilde ik dit zien. Na Nans dood kon ik niet functioneren, niet denken. Maar Nan vertelde me altijd zoveel over iedereen op school. Ik... ik dacht gewoon dat me bij het zien van dit programma misschien iets belangrijks te binnen zou schieten. Herinner je je de dag van de begrafenis? Die enorme menigte. Al die jonge mensen van de universiteit. Weet je nog wat inspecteur Harriman zei? Hij was ervan overtuigd dat de moordenaar zich onder de rouwenden bevond! Herinner je je dat ze camera’s hadden opgesteld om van iedereen in de rouwkamer

en in de kerk foto's te nemen?' Toen, alsof een reuzenhand haar in het gezicht had geslagen, was Greta Sheridan in een hartverscheurend gesnik uitgebarsten. 'Dat meisje leek zoveel op Nan. Vond je niet? O, Chris, ik heb haar al die jaren zo gemist. Als ze was gebleven, zou papa nog in leven zijn. Zijn verdriet uitte zich in die hartaanval.'

Ik wou dat ik de bijl had gezet in ieder televisietoestel in het huis voordat ik moeder naar dat verwenste programma liet kijken, dacht Chris terwijl hij door de gang naar zijn kantoor rende. Hij greep de telefoon, terwijl de vingers van zijn linkerhand op het bureau roffelden. 'Moeder, wat is er aan de hand?' Greta's stem klonk gespannen en onvast. 'Chris, het spijt me dat ik je tijdens de veiling lastigval, maar ik heb zo juist een uiterst vreemde brief ontvangen.'

Nog zo'n voortvloeiende van dat ellendige programma! dacht Chris ziedend. Al die geschifte brieven! Ze varieerden van helderzienden die aanboden om seances uit te voeren tot mensen die bedelden om geld in ruil voor hun gebeden. 'Ik wou dat je die troep niet las,' zei hij. 'Die brieven maken je kapot.'

'Chris, deze is anders. Er staat in dat, ter nagedachtenis aan Nan, een danseres uit Manhattan op de avond van de negentiende februari op dezelfde wijze zal sterven als Nan.' Greta's stem werd scheller. 'Chris, stel dat dit geen fantasiebrief is? Kunnen we niet iets doen? Is er iemand die we kunnen waarschuwen?'

Doug Fox deed zijn das om, draaide er zorgvuldig een keurige knoop in en bekeek zichzelf in de spiegel. Hij had gisteren een schoonheidsbehandeling gehad en zijn huid gloeide. De permanent had zijn dunnende haar een voller aanzien gegeven en de rossige spoeling bedekte volledig zijn grijzende slapen.

Een knappe kerel, verzekerde hij zichzelf, terwijl hij bewonderend keek naar de manier waarop zijn schone witte overhemd de lijnen van zijn gespierde borst en slanke taille volgde. Hij pakte zijn colbert, heimelijk genietend van het fijne gevoel van de Schotse wol. Donkerblauw met vage streepjes, geaccentueerd

door het kleine rode patroon op zijn Hermès-das. Hij zag er in alle opzichten uit als de beleggingsbankier, eerlijk burger van Scarsdale, toegewijde echtgenoot van Susan Frawley Fox, vader van vier levenslustige, knappe kinderen.

Geen mens, dacht Doug met geamuseerde voldoening, zou hem verdenken van een ander leven: dat van de ongetrouwde freelance illustrator, met een appartement in de zalige anonimiteit van London Terrace aan West 23rd Street, plus een schuilplaats in Pawling en een nieuwe Volvo-stationcar.

Doug wierp een laatste blik in de spiegel, schoof zijn pochet recht, keek om zich heen om er zeker van te zijn dat hij niets was vergeten en liep naar de deur. Hij ergerde zich altijd aan de slaapkamer. Allemachtig, dit vertrek was nota bene door een vooraanstaande binnenhuisarchitect ingericht met antiek Frans provinciaals meubilair, en nog slaagde Susan erin er een soort rommelhok van te maken. Stapels kleren op de stoel, zilveren toiletgeroi her en der verspreid op de kaptafel, kindertekeningen aan de muur... Ik moet hier weg! dacht Doug.

In de keuken was het de gebruikelijke herrie. De dertienjarige Donny en de twaalfjarige Beth propten etenswaren in hun mond. Susan waarschuwde dat de schoolbus eraan kwam. De baby waggelde rond in een natte luier en met groezelige handjes. Trish zei dat ze die middag niet naar de kleuterschool wilde, maar thuis wilde blijven om met mammie naar *De Flintstones* te kijken.

Susan was gekleed in haar nachthemd, met daarover een oude flanellen ochtendjas. Ze was een bijzonder knap meisje geweest toen ze trouwden. Een knap meisje dat zichzelf was gaan verwaarlosen. Ze glimlachte tegen Doug en schonk koffie voor hem in. 'Wil je geen flensjes of iets anders?'

'Nee.' Zou ze ooit ophouden hem te vragen zich iedere morgen vol te proppen? Doug sprong achteruit toen de baby zijn armpjes om zijn been wilde slaan. 'Verdomme, Susan, als je hem niet schoon kunt houden, zorg dan in ieder geval dat hij uit mijn buurt blijft. Ik kan niet met vieze kleren naar kantoor gaan.'

‘De bus!’ gilde Beth. ‘Dag, mam. Dag, pap.’

Donny greep zijn boeken. ‘Kom je vanavond naar mijn basketbalwedstrijd kijken, pap?’

‘Ik kom laat thuis, jongen. Een belangrijke vergadering. Volgende keer in ieder geval. Dat beloof ik je.’

‘Ongetwijfeld.’ Donny vertrok en sloeg de deur met een klap achter zich dicht.

Drie minuten later was Doug in de Mercedes op weg naar het station, met in zijn oren nog Susans verwijtende ‘Probeer niet al te laat thuis te zijn’. Doug voelde hoe hij zich ontspande. Zesendertig jaar en gebonden aan een dikke vrouw, vier luidruchtige kinderen en een huis in een buitenwijk. De Amerikaanse droom... Op zijn tweeëntwintigste had hij gedacht een slimme zet te doen door met Susan te trouwen. Jammer genoeg was een huwelijk met de dochter van een rijke man niet hetzelfde als trouwen met geld. Susans vader was een vrek. Lenen, nooit geven. Dat devies was in zijn hersens gegrift.

Het was niet zo dat hij niet van de kinderen hield of onvolgende liefde voor Susan voelde. Nee, hij had alleen nog even moeten wachten voordat hij zich in deze sleur van huisvader had begeven. Hij had zijn jeugd vergooid. Als Douglas Fox, beleggingsbankier, vooraanstaand burger van Scarsdale, was zijn leven het toppunt van saaiheid.

Hij parkeerde zijn wagen en holde naar de trein, zichzelf troostend met de gedachte dat hij als Doug Fox, ongehuwde artiest, vorst van de contactadvertenties, een losbandig en geheim bestaan leidde. En als de verborgen verlangens zich aandienen, was er een manier om ze te bevredigen.